

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 73 PŽ-3510/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednika vijeća, Gorane Aralica Martinović, suca izvjestitelja, i Dubravke Matas, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza GRAĐEVNO d.o.o. u stečaju, OIB 04006758916, Split, Bihaćka 15, kojeg zastupa punomoćnik Marija Jerončić Mandić, odvjetnik u Splitu, protiv tuženice DIANE LALIĆ (ranije Škorput), OIB 64830936721, Makarska, Antuna Gustava Matoša 1A, koju zastupa punomoćnik Ivo Staničić, odvjetnik u Splitu, radi pobijanja pravnih radnji u stečaju, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-218/12 od 2. prosinca 2016., u sjednici vijeća održanoj 15. studenoga 2023.

p r e s u d i o j e

I. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-218/12 od 2. prosinca 2016. i sudi:

Utvrđuje se da su bez ikakvog pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja:

- pravne radnje tužitelja i tužene pod 1. Diane Lalić (ranije Škorput) i to: Ugovor o kupoprodaji zemljišta od 28. studenog 2001. ovjeren kod javnog bilježnika Ante Barbić u Makarskoj 21. prosinca 2001. pod brojem: OV-13835, 13836/01 kao i Anex Ugovora o kupoprodaji zemljišta od 10. rujna 2002. ovjeren od strane javnog bilježnika Ante Barbić u Makarskoj 11. rujna 2002. pod brojem OV-9716,9717/02, kojima je tužitelj prodao, a tužena pod 1. kupila nekretnine označene kao: č.z. 140/3, površine 216 m²; dio č.z. 138/2 u površini 1 463 m²; dio č.z. 135, u površini od 715 m² i dio č.z. 136, u površini od 512 m², ukupne površine svih kupoprodajnih nekretnina 2 906 m², a koje su upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Makarskoj z.k.ul. 801, k.o. Kotišina za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 1.201.915,10 kn (319.660,00 ondašnjih njemačkih maraka), pa se u odnosu na stečajnu masu tužitelja iste pravne radnje poništavaju,

- te pravna radnja tuženice ad. 1. i tuženika ad. 2. i to: Ugovor o prodaji nekretnine od 11. veljače 2003., sklopljen kod javnog bilježnika u Samoboru:

Gordane Frković – Ljubica Jožinec pod brojem: Ou-156/2003-1, kojim Ugovorom je tužena ad 1. kao prodavateljica prodala tuženiku ad. 2. Fortitudo d.o.o. Samobor, Ivana Benkovića 2a (prijašnja adresa: Pape Ivana XXIII broj 5), kao kupcu, nekretnine označene kao 140/3, površine 216 m²; dio č.z. 138/2 u površini 1 463 m²; dio č.z. 135, u površini od 715 m² i dio č.z. 136, u površini od 512 m², ukupne površine svih kupoprodajnih nekretnina 2 906 m², a koje su upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Makarskoj z.k.ul. 801, k.o. Kotišina i to za cijenu od 1,00 EUR (jedan euro), te se navedene pravne radnje u odnosu na stečajnu masu tužitelja poništavaju.

r i j e š i o j e

I. Uvažava se žalba tužitelja, te se preinačuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-218/12 od 2. prosinca 2016. u točki II. izreke i rješava:

1. Nalaže se tuženici Diani Lalić (ranije Škorput), u roku od osam dana, naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 35.768,80, EUR (tridesetpettisućasedamstošezdesetosam eura i osamdeset centi) / 269.500,00 kn (dvjestošezdesetdevettisućapetsto kuna).

2. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u više zatraženom iznosu od 14.115,07 EUR (četnaesttisućastopetnaest eura i sedam centi) / 106.350,00 kn (stošesttisućatristopedeset kuna).

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženici Diani Lalić (ranije Škorput) iz Makarske, parnični trošak u iznosu od 4.313,49 EUR (četiritisućetristotrinaest eura i četrdesetdevet centi) / 32.499,99 kn (tridesetdvjetisućčetiristodevedesetdevet kuna i devedesetdevet lipa) u roku od osam dana.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-218/12 od 2. prosinca 2016. odbijen je tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrđuje se kako su bez ikakvog pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja:

- pravne radnje tužitelja i tužene pod 1. Diane Škorput i to baš: Ugovor o kupoprodaji zemljišta od 28. studenog 2001. godine, koji Ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Ante Barbić u Makarskoj dana 21. prosinca 2001. godine pod brojem: OV-13835, 13836/01 kao i Anex Ugovora o kupoprodaji zemljišta od 10. rujna 2002. godine, koji je Anex ovjeren od strane javnog bilježnika Ante Barbić u Makarskoj dana 11. rujna 2002. godine pod brojem OV-9716,9717/02, kojim je navedenim Ugovorom o 28. studenog 2001. godine i Anexom od 10. rujna 2002. godine, tužitelj prodao, a tužena pod 1. kupila nekretnine označene kao: č.z. 140/3, površine 216 m²; dio č.z. 138/2 u površini 1 463 m²; dio č.z. 135, u površini od 715 m² i dio č.z. 136, u površini od 512 m², ukupne površine svih kupoprodajnih nekretnina 2 906 m², a koje su navedene nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Makarskoj z.k.ul. 801, k.o. Kotišina i koja je kupoprodaja ugovorena za cijenu u iznosu od 1.201.915,10 kn (319.660,00 ondašnjih njemačkih maraka), pa se u odnosu na stečajnu masu tužitelja iste pravne radnje poništavaju,

- te pravna radnja tužene ad. 1. i tuženika ad. 2. i to baš: Ugovor o prodaji nekretnine od 11. veljače 2003. godine, sklopljen kod javnog bilježnika u Samoboru: Gordane Frković – Ljubica Jožinec pod brojem: Ou-156/2003-1, kojim Ugovorom je tužena ad 1. Dijana Škorput kao prodavateljica prodala tuženiku ad. 2. FORTITUDO d.o.o. Samobor, Ivana Benkovića 2a (prijašnja adresa: Pape Ivana XXIII br: 5), kao kupcu, nekretnine označene kao 140/3, površine 216 m²; dio č.z. 138/2 u površini 1 463 m²; dio č.z. 135, u površini od 715 m² i dio č.z. 136, u površini od 512 m², ukupne površine svih kupoprodajnih nekretnina 2 906 m², a koje su navedene nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Makarskoj z.k.ul. 801, k.o. Kotišina i to cijenu od 1,00 EUR (1 euro), te se navedene pravne radnje u odnosu na stečajnu masu tužitelja poništavaju“.

Rješenjem sadržanim u navedenoj presudi Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-218/12 od 2. prosinca 2016. odlučeno je:

„I. Odbija se prijedlog za prekid ovog postupka do pravomoćnog okončanja postupka koji se vodi kod Županijskog suda u Splitu pod poslovnim brojem K-13/12.

II. Nalaže se tužitelju i umješaču na strani tužitelja u roku od 8 dana naknaditi tuženoj pod 1) parnični trošak u iznosu od 199.998,00 kn, dok se za više traženi iznos od 437.152,00 kn zahtjev tužene pod 1) odbija.

III. Nalaže se tužitelju i umješaču na strani tužitelja u roku od 8 dana naknaditi tuženiku pod 2) parnični trošak u iznosu od 205.625,00 kn, dok se za više traženi iznos od 249.687,50 kn zahtjev tuženika pod 2) odbija.“

2. Iz obrazloženja proizlazi da je tako odlučio prvostupanjski sud u sporu radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika. U ponovljenom suđenju, nakon što je ovaj sud rješenjem poslovni broj PŽ-635/2010 od 5. siječnja 2012. ukinuo raniju presudu prvostupanjskog suda poslovni broj P-155/2006 od 7. listopada 2009., prvostupanjski sud je utvrdio da su u konkretnom slučaju ispunjene sve opće materijalnopravne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji prema tuženici iz čl. 127. Stečajnog zakona, dok među strankama nije sporno da su ispunjene sve opće procesno pravne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji propisane čl. 141. Stečajnog zakona (pravne radnje pobija stečajni upravitelj koji je dobio odobrenje od stečajnog suca u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka). S obzirom na utvrđeno činjenično stanje, prvostupanjski sud je zaključio da bi se u konkretnom slučaju radilo o kongruentnom namirenju u smislu čl. 128. Stečajnog zakona, ali da tužbeni zahtjev po toj osnovi nije osnovan budući da je obračunsko plaćanje, na koji način je izvršeno plaćanje kupoprodajne cijene, izvršeno tijekom 2002. godine. Budući da je prijedlog po kojemu je otvoren stečajni postupak nad tužiteljem podnesen 19. veljače 2004., za zaključiti je da je protekao rok duži od tri mjeseca, pa nije ispunjena ni prva pretpostavka iz čl. 128. Stečajnog zakona za tu vrstu pobijanja.

2.1. Ocjenjujući jesu li ispunjene pretpostavke pobijanja sukladno čl. 131. Stečajnog zakona, prvostupanjski sud je utvrdio da je ispunjena prva pretpostavka za pobijanje uslijed namjernog oštećenja vjerovnika, a ta je da je radnja koja se pobija poduzeta u posljednjih 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka. Međutim, sud zaključuje da sklapanjem ugovora o prodaji predmetnog

zemljišta između tužitelja i tužene nije bilo namjere oštećenja vjerovnika tužitelja, a takav zaključak temelji na iskazu tuženice prema kojem je namjera tužitelja i tužene u vrijeme zaključenja ugovora bila „spasiti firmu“, a ne oštetiti vjerovnike tužitelja. Stoga je tužbeni zahtjev u odnosu na tuženu odbijen bez potrebe utvrđivanja preostalih pretpostavki za pobijanje uslijed namjernog oštećenja vjerovnika.

3. Protiv navedene presude i rješenja žalbu je podnio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnome navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku, jer je presuda nerazumljiva, izreka presude proturječi razlozima presude, te su zaključci suda u suprotnosti s rezultatima dokaznog postupka. Osim toga, da prvostupanjski sud nije iznio jasne niti razumljive razloge o odlučnoj činjenici postojanja namjere na strani tužitelja da pobijanom radnjom oštetiti svoje vjerovnike. Nadalje navodi da je pogrešan stav prvostupanjskog suda da je za dokazivanje namjere potrebno utvrditi je li oštećenje vjerovnika bilo motiv za poduzimanje pravne radnje i je li dužnik radnju poduzimao s ciljem da oštetiti vjerovnike, već je bitno utvrditi kakva je na strani stečajnog dužnika bila svijest (je li znao da pobijanom radnjom oštećuje vjerovnike) i volja (je li htio oštetiti vjerovnike ili je na oštećenje pristao) o poduzetoj radnji. Tužitelj smatra da je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda, a s obzirom na utvrđenje prvostupanjskog suda da su stečajni dužnik i tuženica pobijanom radnjom oštetili vjerovnike, da je namjera ugovornih strana bila spasiti firmu, budući da su ugovorne strane poduzele pobijanu pravnu radnju s neizravnom namjerom da oštete vjerovnike. Nadalje, da je prvostupanjski sud kod utvrđivanja postojanja namjere pogrešno pošao od pretpostavke da je trebala postojati namjera za oštećenje na strani tuženice. S obzirom na to da je tuženica bliska osoba s tužiteljem, u smislu čl. 131. st. 3. Stečajnog zakona znanje za namjeru se presumira, dok je postojanje namjere da oštetiti vjerovnike potrebno ispitati na strani stečajnog dužnika. Pritom ukazuje na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj RevT-45/12-2 od 12. veljače 2013. u kojoj je izraženo stajalište da namjera oštećenja vjerovnika prvenstveno postoji ako bi dužnik htio oštećenje vjerovnika kao posljedicu radnje, ali također i ako bi se oštećenje vjerovnika moglo očekivati, a dužnik je ipak poduzeo radnju i pristao na takvo oštećenje. S obzirom na to da je u postupku utvrđeno da je postojala svijest da se poduzetom radnjom oštećuju vjerovnici, pa je ta radnja i poduzeta, jasno je da su s neizravnom namjerom oštećeni vjerovnici. Stoga je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo kad je odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan. Tužitelj osporava i raspravno rješenje prvostupanjskog suda od 29. rujna 2016. kojim je odbijen tužiteljev zahtjev za objektivnu preinaku tužbe navodeći da prvostupanjski sud nije dostavio strankama pisani otpravak tog rješenja niti je dao razloge zbog kojih odbija taj tužiteljev zahtjev, stoga da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. Zakona o parničnom postupku. Osporava i rješenje o troškovima postupka. Stoga predlaže uvažiti žalbu i tužbeni zahtjev prihvatiti, a podredno ukinuti pobijane odluke i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

4. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je ocijenio osnovanom tužiteljevu žalbu i preinačio pobijanu presudu i uvažio tužbeni zahtjev, a rješenjem je odbio

žalbu tužitelja i potvrdio rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-218/12 od 2. prosinca 2016. u točki I. izreke, a uvažio žalbe tužitelja i umješaka na strani tužitelja, te preinačio odluku o troškovima postupka u točki II. izreke. Vrhovni sud Republike Hrvatske je povodom revizije svojom odlukom poslovni broj Rev 1164/2022-2 od 10. svibnja 2023. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-5928/2017-3 od 27. studenoga 2018. i rješenje toga suda poslovni broj PŽ-5928/2017-3 od 27. studenoga 2018. u točki II. izreke i predmet vratio tome sudu na ponovno suđenje (točka I. izreke). Određeno je da se o troškovima postupka u povodu revizije odluči u konačnoj odluci (točka II. izreke).

5. Odgovor na tužiteljevu žalbu nije podnesen.

6. Tužiteljeva žalba je osnovana.

7. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

7.1. Suprotno žalbenim navodima tužitelja, nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a koja se prema navodima tužitelja sastoji u tome što prvostupanjski sud nije dostavio strankama pisani otpravak raspravnog rješenja kojim je odbio objektivnu preinaku tužbe i što nije dao razloge zbog kojih odbija taj tužiteljev zahtjev. Samim činom nedostavljanja rješenja unesenog u zapisnik o glavnoj raspravi kojim se odbija objektivna preinaka tužbe nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a, budući da je prvostupanjski sud ovlašten raspravnim rješenjem odlučiti o preinaci tužbe i odmah nastaviti s raspravljanjem o glavnoj stvari po prvotnom postavljenom tužbenom zahtjevu. Naime, odredbom čl. 190. st. 8. ZPP-a propisano je da protiv rješenja kojim se prihvaća (objektivna) preinaka tužbe nije dopuštena posebna žalba. Iako zakonom nije ništa propisano glede žalbe protiv rješenja kojim se preinaka tužbe ne dopušta (kao u konkretnom slučaju), citirana odredba čl. 190. st. 8. ZPP-a treba se primijeniti i u tom slučaju. To znači da se takvo rješenje (kao i rješenje kojim se preinaka dopušta) može pobijati samo žalbom protiv odluke kojom se konačno završava spor, dakle, i žalbom protiv presude ako je spor meritorno okončan presudom. Kako je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi dao razloge zašto nije prihvatio objektivnu preinaku tužbe, a koji se u bitnome sastoje u tome da to ne bi bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, koje razloge prihvaća i ovaj sud, tužiteljeva žalba u tom dijelu nije osnovana, a opisanim postupanjem nije ostvarena bitna postupovna povreda na koju žalitelj ukazuje.

8. Tužitelj tužbom podnesenom 19. siječnja 2006. pobija pravne radnje stečajnog dužnika i to: Ugovor o kupoprodaji zemljišta od 28. studenog 2001. i Anex tog ugovora od 10. rujna 2002. kojim je stečajni dužnik prodao tuženici Diani Lalić (ranije Škorput), nekretnine opisane u izreci presude za cijenu od 1.201.915,10 kn (kunska protuvrijednost iznosa od 319.660,00 DEM), te Ugovor o prodaji nekretnine

od 11. veljače 2003. kojim je tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), kasnije prodala te iste nekretnine za cijenu od 1,00 EUR ranijem drugotuženiku Fortitudo d.o.o. (u odnosu na kojega je prije donošenja ove drugostupanjske odluke postupak pravomoćno obustavljen) nisu bili ni u kakvom ugovornome odnosu zbog čega ne postoji pravna radnja tužitelja kao dužnika koja bi se mogla pobijati prema pravilima Stečajnog zakona.

9. Iz stanja spisa proizlazi da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren 3. veljače 2005. pod poslovnim brojem St-568/2004, a po prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka od 19. veljače 2004., dok su ranije pokrenuti stečajni postupci nad tužiteljem pod poslovnim brojevima St-63/2002, St-129/2002, St-131/2003 i St-144/2003, obustavljeni. S obzirom na vrijeme kad su pravne radnje poduzete i s obzirom na vrijeme otvaranja stečajnog postupka, u konkretnom slučaju se kao mjerodavno pravo ima primijeniti Stečajni zakon („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 1123/03, 197/03 i 187/04; dalje: SZ) važeći u to vrijeme.

10. Nije sporno da su stečajni dužnik (tužitelj) i tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), inače raniji dioničar tužitelja i kći većinskog dioničara i predsjednika uprave dužnika (Petra Škorputa), 28. studenog 2001. u vrijeme kada je dužnik bio nesposoban za plaćanje, sklopili Ugovor o kupoprodaji zemljišta (dalje: ugovor o kupoprodaji zemljišta) i Anex tom Ugovoru 10. rujna 2002. (dalje: anex). Navedenim ugovorom i anexom tužitelj je prodao, a tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), kupila nekretnine u Makarskoj poblje navedene u izreci presude za iznos od 1.201.915,10 kn. Člankom 2. Ugovora o kupoprodaji zemljišta i čl. 2. Anexa je ugovoreno da će tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), platiti ugovorenu cijenu: a) kompenzacijom za prodaju vlastitih dionica prodavatelju (tužitelju) po ugovoru o prodaji dionica od 28. studenoga 2001. u iznosu od 359.804,80 kn; b) iz ostvarene dividende tuženice Diane Lalić (ranije Škorput), iz dobiti za 2000. godinu po odluci glavne skupštine od 15. listopada 2001. u iznosu od 170.264,28 kn; c) iz sredstava za prodaju vlastitih dionica Petru Škorputu u iznosu od 360.063,60 kn i d) preostali dio cijene asignacijom Petra Škorputa iz sredstava njegove dividende za 2000. godinu u iznosu od 311.782,42 kn.

11. Ugovorom o prodaji nekretnina od 11. veljače 2003. tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), je kao prodavateljica prodala trećemu kao kupcu naprijed navedene nekretnine za cijenu od 1,00 EUR, koji je u to vrijeme bio vlasnik poslovnih udjela tužitelja. Naime, glavna skupština tužitelja je 15. listopada 2001. donijela odluku o preoblikovanju tužitelja iz dioničkog društva u društvo s ograničenom odgovornošću.

12. Na temelju nalaza i mišljenja sudskog vještaka za graditeljstvo i procjenu nekretnina Mije Tadinca sud je utvrdio da su tužitelj i tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), u vrijeme kupoprodaje ugovorili realnu cijenu zemljišta, slijedom čega sud zaključuje da tužitelj tom činjenicom nije dokazao da su njegovi vjerovnici oštećeni zbog nerealno niske cijene prodanog zemljišta. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo i financije Jere Brkana, dipl. oec., utvrđeno je da je tužitelj tijekom 2000. godine ostvario dobit u iznosu od 851.322,00 kn; 2001. godine je ostvario gubitak u iznosu od 5.064.509,00 kn, a 2002. godine je ostvario gubitak u iznosu od 16.505.217,00 kn. Vještak navodi da je već 2001. godine došlo

do ekonomskih poteškoća kod tužitelja. Vještak smatra da tužitelj nije stvorio pričuve za otkup vlastitih dionica već je smanjio temeljni kapital, dok je u usmenom očitovanju odustao od kvalifikacije da bi takvo stjecanje bilo protivno odredbi čl. 233. Zakona o trgovačkim društvima, budući da je tužitelj stekao vlastite dionice koje čine manje od 10% temeljnog kapitala društva. Navedeni vještak nadalje utvrđuje, a takvo utvrđenje u cijelosti prihvaća i prvostupanjski sud, da je tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), obračunskim plaćanjem ispunila svoju ugovornu obvezu i to kompenzacijom od 30. rujna 2002. na iznos od 170.264,28 kn s ostvarenom dividendom iz dobiti za 2000. godinu; asignacijom od 30. rujna 2002. kojom je uputila Petra Škorputa da umjesto njoj uplati tužitelju iznos od 360.063,60 kn za kupnju zemljišta i to na način da tužitelj kao primatelj upute smanji svoju obvezu prema upućeniku Petru Škorputu po osnovi dividende, te smanji dug uputitelja prema primatelju upute, te cesijom od 30. veljače 2002. kojom Petar Škorput ustupa svoje potraživanje u iznosu od 299.256,04 kn koje ima prema tužitelju za dividendu po završnom računu za 2000. godinu tuženici, čime ona podmiruje svoju obvezu koju ima prema tužitelju za kupnju zemljišta. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud zaključuje da je takvim plaćanjem „de facto“ podmirena obveza tužitelja prema tuženici Diani Lalić (ranije Škorput), i njezinom ocu Petru Škorputu, tadašnjem članu uprave tužitelja, s osnova dividende. Zaključno, vještak daje mišljenje da je tužitelj u promatranom razdoblju bio nesposoban za plaćanje dospjelih obveza, te da je za vrijeme insolventnosti poduzeta pravna radnja kojom se tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), obvezala kupljeno zemljište podmiriti obračunskim plaćanjem.

13. Slijedom takvih činjeničnih utvrđenja, te imajući u vidu činjenicu da su poteškoće tužitelja započele 2001. godine kada je tužitelj poslovao s gubitkom, te da je naprijed navedenim obračunskim plaćanjem izvršen prijeboj s osnove dividende koju je tužitelj bio dužan tuženici Diani Lalić (ranije Škorput), i njenom ocu, ali i da je obračunski način plaćanja vršen tijekom 2002. godine kada je žiro-račun tužitelja bio u blokadi i kada se nisu vršile isplate drugim vjerovnicima ni dioničarima, prvostupanjski sud smatra da se na taj način tuženici Diani Lalić (ranije Škorput), i njezinom ocu kao vjerovnicima i dioničarima pogodovalo jer su dovedeni u povoljniji položaj u odnosu na druge vjerovnike tužitelja pa da je oštećenje vjerovnika nastupilo kao posljedica prijeboja iz dobiti društva odnosno radnje ispunjenja ugovorne obveze, jer da obračunsko plaćanje nije vršeno u vrijeme kada je tužitelj bio u blokadi ili da je tuženica podmirila svoju obvezu gotovinskim plaćanjem, sigurno je da bi se vjerovnici tužitelja mogli uspješnije namiriti. Da je u konkretnom slučaju bila riječ o pogodovanju vjerovnika i dioničara prvostupanjski sud utvrđuje i iz iskaza tuženice Diane Lalić (ranije Škorput), koja je prilikom saslušanja navela da se dividenda nikada nije isplaćivala osim njoj i njezinom ocu kroz predmetno zemljište.

14. Stoga prvostupanjski sud smatra da su ispunjene sve opće materijalno pravne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji prema tuženici Diani Lalić (ranije Škorput), iz čl. 127. SZ-a, a da među strankama nije sporno da su ispunjene sve procesno pravne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji propisane čl. 141. SZ-a (pravne radnje pobija stečajni upravitelj koji je dobio odobrenje od stečajnog suca u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka).

15. Ovaj sud u cijelosti prihvaća razloge i ocjenu prvostupanjskog suda da su u konkretnom slučaju ispunjene sve opće materijalno pravne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji iz čl. 127. st. 1. SZ-a kao i da su ispunjene opće procesno pravne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji propisane čl. 141. SZ-a.

16. Ovaj sud se slaže i s razlozima prvostupanjskog suda da u konkretnom slučaju nisu ispunjene posebne pretpostavke za pobijanje iz čl. 128. SZ-a (kongruentno namirenje), budući da pobijana pravna radnja nije poduzeta tijekom posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka s tim da napominje da je za valjanost obveznopravnog ugovora potrebno podnošenje prijedloga za upis u zemljišne knjige.

17. Međutim, ovaj sud se ne slaže i s razlozima prvostupanjskog suda da u konkretnom slučaju nisu ispunjene posebne pretpostavke za pobijanje iz čl. 131. SZ.

17.1. Naime, ispitujući jesu li ispunjenje posebne pretpostavke za pobijanje s osnove čl. 131. SZ-a (namjerno oštećenje vjerovnika), prvostupanjski sud pravilno zaključuje da je u konkretnom slučaju ispunjena prva pretpostavka iz čl. 131. st. 1. SZ-a budući da je pobijana radnja poduzeta u posljednjih 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

17.2. Ispitujući ispunjenje i preostalih pretpostavki za pobijanje iz čl. 131. st. 1. SZ-a (namjera oštećenja i znanje druge strane za tu namjeru s tim da namjera oštećenja vjerovnika uključuje svijest dužnika o prijetećoj nesposobnosti za plaćanje te nemogućnost namirenja svih vjerovnika i njegovu volju da se oštete drugi vjerovnici) prvostupanjski sud na temelju iskaza tuženice Diane Lalić (ranije Škorput), zaključuje da je namjera stranaka u vrijeme zaključenja ugovora o kupoprodaji zemljišta bila „spasiti firmu“ zbog zatvaranja jednog kamenoloma, a navedeni pravni posao je bio veza, odnosno „išao u paketu“ s prodajom udjela, odnosno, dionica njena oca, a ne oštetiti vjerovnike tužitelja već dapače, osigurati radnicima plaće. Navedeno proizlazi i iz saslušanja svjedoka Joze Grubeše, bivšeg direktora Fortitudo d.o.o. koji je odlučio kupiti tužitelja kao trgovačko društvo pod uvjetom da se kupi i predmetno zemljište u „paketu“ s tim da je prava naknada za predmetno zemljište bila regulirana ugovorom o prodaji udjela Petra Škorputa. Stoga je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev u odnosu na tuženicu Dianu Lalić (ranije Škorput), primjenom čl. 131. st. 1. SZ-a.

17.3. Ovaj sud navedeni zaključak prvostupanjskog suda ne može prihvatiti te iz činjenica koje je prvostupanjski sud utvrdio zaključuje da su ispunjene sve posebne pretpostavke pobijanja pravnih radnji iz čl. 127., 128. st. 1. i čl. 131. SZ-a u konkretnom slučaju, kako to ispravno tvrdi tužitelj u žalbi.

18. Prema odredbi čl. 131. st. 1. SZ-a pravna radnja koju je dužnik poduzeo posljednjih 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, može se pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika, s time što se znanje

za namjeru pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

19. Prema odredbi čl. 131. st. 2. SZ-a, smatrat će se da je vjerovnik znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

20. Međutim, posebna pravila vrijede za pobijanje naplatnih pravnih radnji učinjenih prema bliskim osobama kako to proizlazi iz odredbe čl. 131. st. 3. SZ-a. Tom odredbom je propisano da se naplatni ugovor sklopljen između dužnika i njemu bliske osobe može pobijati ako se stečajni vjerovnici njime izravno oštećuju. Taj se ugovor ne može pobijati ako je sklopljen ranije od dvije godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili ako druga strana dokaže da joj u vrijeme sklapanja ugovora nije bila poznata niti joj je morala biti poznata namjera dužnika da ošteti vjerovnike.

21. Prema tome, za pobijanje naplatnih pravnih radnji učinjenih prema bliskim osobama je dovoljno da se poduzetom radnjom objektivno izravno (neposredno) oštećuju vjerovnici, pa se u tom slučaju ne traži namjera oštećenja vjerovnika (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Revt-45/2012-2 od 12. veljače 2013.)

22. Da je u konkretnom slučaju obvezivanje tužitelja učinjeno prema bliskoj osobi, proizlazi iz odredbe čl. 136. st. 2. t. 3. SZ-a u vezi s čl. 136. st. 1. t. 2. SZ-a, budući da je nesporno da je tuženica Diani Lalić (ranije Škorput), kći tadašnjeg člana uprave tužitelja i većinskog dioničara, te je u vrijeme sklapanja ugovora i sama bila dioničar tužitelja, kao i Jozo Grubeša s kojim je sklopila kupoprodajni ugovor za predmetnu nekretnine za cijenu od 1,00 EUR.

23. Vjerovnici su izravno oštećeni sklapanjem nekog ugovora kad njegova realizacija slabi mogućnost namirenja vjerovnika u stečaju.

24. Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da je tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), obračunskim plaćanjem ispunila svoju ugovornu obvezu na način da je kompenzacijom, asignacijom i cesijom umjesto isplate ugovorene cijene prebila svoju tražbinu i tražbinu svojeg oca Petra Škorputa s osnove dividende za 2000. godinu s tražbinom tužitelja s osnove kupovnine za prodano zemljište. Da bi došlo do prestanka tražbina prijebojem, osnovni preduvjet je postojanje tražbina koje se međusobno stavljaju u prijeboj. Ranijom odlukom ovog suda poslovni broj PŽ 5928/2017 od 27. studenog 2018. na temelju ovlasti iz čl. 373.a st. 1. t. 2. u vezi sa st. 3. ZPP-a i čl. 373. t. 3. ZPP-a preinačena je prvostupanjska presuda i prihvaćen u cijelosti glavni tužbeni zahtjev uz obrazloženje da je navedena pravna radnja pobojna zato što nije postojala tražbina tuženice koju je stavila u prijeboj tužitelju i zbog čega nije tužitelju isplatila kupoprodajnu cijenu iz ugovora sklopljenog s njim. Takav zaključak je drugostupanjski sud donio na temelju utvrđenja o ništetnosti tužiteljeve glavne skupštine od 15. listopada 2001. kada je donesena odluka o isplati dividende. U odnosu na ugovor sklopljen između tuženice i ranijeg

drugotuženika Fortitudo d.o.o. tada je drugostupanjski sud zaključio da je moguće pobijati i pravnu radnju protiv pravnih slijednika, pa tužbeni zahtjev u odnosu na tu pravnu radnju smatra osnovanim na temelju čl. 141. st. 3. i čl. 143. st. 2. t. 3. SZ-a, uzevši u obzir da je ugovorena kupoprodajna cijena od samo 1,00 EUR. Revizijskim Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1164/2022 od 10. svibnja 2023. ukinuta je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-5928/2017-3 od 27. studenoga 2018. i rješenje toga suda poslovni broj PŽ-5928/2017-3 od 27. studenoga 2018. u točki II. izreke i predmet vraćen ovome sudu na ponovno suđenje (točka I. izreke). Određeno je da će se o troškovima postupka u povodu revizije odlučiti u konačnoj odluci (točka II. izreke). U bitnome, u revizijskoj odluci se navodi da činjenična utvrđenja u ovom postupku ne daju zaključak za tvrđenje o ništetnosti tužiteljeve glavne skupštine od 15. listopada 2001. (kada je donesena odluka o isplati dividende).

25. Iz stanja spisa proizlazi da postojanje odluke o isplati dividende i postojanje zapisnika s takve skupštinske odluke kao i valjanost sazivanja glavne skupštine tijekom prvostupanjskoga postupka nisu bile sporne činjenice. Međutim, navedeno, samo po sebi, ne znači da nije ispunjena činjenica vezana za izravno oštećenje vjerovnika sklapanjem predmetnog kupoprodajnog ugovora i daljnje sklapanje kupoprodajnog ugovora s trećim za 1,00 EUR, budući da njegova realizacija slabi mogućnost namirenja vjerovnika u stečaju. U konkretnom slučaju, s obzirom na stanje insolventnosti kod tužitelja u vrijeme poduzimanja pobijane radnje i isplate kupoprodajne cijene obračunskim plaćanjem (asignacijom, kompenzacijom i prijebojem u vrijeme blokade računa) iz dobiti koja za koju nije bilo osiguranih rezervi i donošenje Odluke o podjeli dividendi iz dobitka za 2000. godinu od 15. listopada 2001. te vezivanje te kupoprodaje i isplate dividende na daljnje sklapanje ugovora s trećim za 1,00 EUR ukazuju na izravno oštećenje vjerovnika jer realizacija opisanih pravnih radnji slabi mogućnost namirenja vjerovnika u stečaju.

25.1. Naime, iz vještačkog nalaza i mišljenja proizlazi da je 2001. godine kod Društva ostvaren gubitak u iznosu od 5.064.509 kn, dok je gubitak u 2002. godini zabilježen u iznosu od 16 505.217 kn. Kapital Društva u 2001. godine smanjen je za ostvareni gubitak i to za 2.145.956 kn, odnosno kapital je smanjen sa 9.370.800 kn, koliko je iznosio upisani kapital, na 7.224.844 kn, dok u 2002. godini Društvo nema kapitala, odnosno gubici su veći od upisanog kapitala, tako da je kapital jednak nula, a gubitak iznad visine kapitala iznosi 9.280.373 kn. Prema potvrdama FINA-e, Društvo je bilo stalno blokirao odnosno, imalo je dospjele neizmirene obveze koje su se kretale između 9 i 12 milijuna kuna tijekom 2001. godine. Dakle, račun Društva je bio u blokadi i nije moglo izmirivati dospjele obveze, a obveze Društva su bile iznad vrijednosti njegove imovine.

25.2. U takvim financijskim okolnostima Društvo (prodavatelj) i prvotužena (kupac) su 28. studenoga 2001. sklopili Ugovor o kupoprodaji zemljišta u vrijednosti od 1.468.917,20 kn, a 10. rujna 2002. zaključen je Aneks ugovora o kupoprodaji zemljišta gdje se vrijednost zemljišta mijenja i iznosi 1.201.915,10 kn. Stranke su se sporazumjele da će kupac ugovorenu cijenu platiti prodavatelju na slijedeći način: kompenzacijom za prodaju vlastitih dionica prodavatelju po ugovoru o prodaji dionica od 28. studenoga 2001. u svoti od 359.804,80 kn, iz ostvarene dividende kupca iz

dobitka za 2000. godinu po Odluci Glavne Skupštine prodavatelja od 15. listopada 2001. u svoti od 170.264,28 kn, iz sredstava za prodaju vlastitih dionica Petru Škorputu u iznosu od 360.063,60 kn, asignacijom Petra Škorputa iz sredstava njegove dividende za 2000. godinu u iznosu od 311.782,42 kn (ukupno 1.201.915,10 kn). U članku 3. Ugovora se utvrđuje da je kupac do dana zaključenja Aneksa ugovora podmirio prodavatelju ukupnu kupoprodajnu cijenu.

25.3. Ugovorena kupoprodajna cijena plaćena je na sljedeći način:

- kompenzacijom za prodaju vlastitih dionica prodavatelju u iznosu do 359.804,80 kn. Prvotuženica i tužitelj sklopili su 28. studenoga 2001. Ugovor o prodaji dionica po kojem ugovoru prodavatelj prodaje 3.123 dionice po cijenama po kojima ih je i nabavila, odnosno u ukupnoj vrijednosti od 359.804,80 kn. Skupština Društva je 28. prosinca 1999. donijela odluku o usklađenju temeljnog kapitala s odredbama Zakona o trgovačkim društvima i smanjenju temeljnog kapitala smanjenjem nominalnih iznosa dionica i stavljanju 2.502.073 kn u pričuve. Temeljni kapital smanjen je sa 12.182.040 kn na iznos od 9.370.800 kn, a vrijednost dionice smanjena je sa 390,00 kn na 300,00 kn (31.326 dionica),
- prijebojem od 30. rujna 2002. na iznos od 170.264,28 kn sa ostvarenom dividendom iz dobiti za 2000. godinu a koja se isplaćuje po odluci skupštine od 15. listopada 2001.,
- asignacijom od 30. rujna 2002. kojom Dijana Škorput upućuje Petra Škorputa da umjesto njoj uplati iznos od 360.063,60 kn tužitelju za kupnju zemljišta. Ovim Ugovorom je regulirano da se umjesto efektivne uplate provedu knjižena u računovodstvu primatelja upute na način da primatelj upute smanji svoju obvezu prema upućeniku Petru Škorputu po osnovu dividende, te smanji dug uputitelja prema primatelju upute Petru Škorputu,
- cesijom od 30. veljače 2002. kojom Petar Škorput ustupa svoje potraživanje od 299.256,04 kn koje ima prema Društvu za dividendu po završnom računu za 2000. godinu Diani Škorput, čime ona podmiruje svoju obvezu koju ima prema Društvu za kupnju zemljišta.

25.4. Slijedom navedenog, jasno proizlazi da se u činjeničnim okolnostima stanja insolventnosti Društva, dobit nije mogla isplatiti tijekom 2001. godine ako se željelo „spasiti firmu“, iako je Odluka o podjeli dividendi iz dobitka za 2000. godinu od 15. listopada 2001. donesena sukladno Zakonu o trgovačkim društvima (kako je to utvrdio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj Rev 1164/2022-2 od 10. svibnja 2023.). Ovaj sud ne može prihvatiti eskulpacijski prigovor prvotuženice da se željelo „spasiti firmu“ jer se postavlja jedino logično pitanje kako će se Društvo spasiti prodajom nekretnine kad u Društvo ne ulazi kupoprodajna cijena (1,00 EUR) i još se k tome kupoprodajna cijena namiruje obračunskim plaćanjem i to kompenzacijom za vlastite dionice i prijebojem za dividende tako da se radi o pravnoj radnji kojom se namiruju jedino prvotuženica i njen otac, član uprave Društva i većinski dioničar. Nesporno je znanje prvotuženice za insolventnost Društva (kao što je u svom iskazu i navela) ali i indicije o njezinoj namjeri oštećenja vjerovnika budući da prvotuženica nije učinila nikakav imovinski izdatak, a kupoprodajna cijena je namirena upravo onako kako njoj i njezinom ocu, članu uprave Društva i većinskom dioničaru, najviše odgovara, bilo asignacijom bilo kompenzacijom i prijebojem, a koje ugovorne odredbe su nepovoljne za Društvo

budući da je u vrijeme poduzimanja radnje bilo insolventno pa kada se tomu pridoda da je nesumnjivo tuženica putem svog oca, kao člana uprave i većinskog dioničara, imala odlučujući utjecaj na Društvo te bliskost Društva i prvotuženice, koja je također dioničar Društva, a i treći je dioničar Društva, kao kupac te iste nekretnine za 1,00 EUR, proizlazi da su u konkretnom slučaju ispunjene sve posebne pretpostavke pobijanja pravnih radnji iz čl. 128. st. 1. i čl. 131. SZ-a, zbog čega je odlučeno kao u točki I. izreke ove drugostupanjske presude (čl. 373. st. 2. ZPP-a).

26. Kako je pobijana presuda u odluci o glavnoj stvari u cijelosti preinačena na način da je tužbeni zahtjev prihvaćen, to je preinačena i odluka o troškovima parničnog postupka, te je na temelju čl. 166. st. 2. ZPP-a odlučeno o troškovima cijelog postupka.

27. Tužitelju su s obzirom na uspjeh u sporu priznati parnični troškovi koji su bili potrebni za vođenje ove parnice na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP prema postavljenom zahtjevu (troškovniku) i sukladno u tužbi naznačenoj vrijednosti predmeta spora (iznos od 1.200.000,00 kn), te primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12; dalje: OT) koja je bila na snazi u vrijeme donošenja odluke o troškovima postupka (Tbr. 48. st. 3. navedene OT) i Tarife sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 26/03-pročišćeni tekst, 125/11 i 112/12; dalje: Tarifa sudskih pristojbi).

28. Sukladno navedenome, tužitelju prema Tbr. 7./1. OT pripada pravo na naknadu troška za sastavljanje tužbe u iznosu od 12.000,00 kn; za zastupanje na glavnoj raspravi održanoj: 3. travnja 2008., 17. lipnja 2008., 24. rujna 2009., 22. ožujka 2012., 27. studenoga 2014., 21. svibnja 2015., 17. ožujka 2016. i 28. travnja 2016. prema Tbr. 9./1. OT za svaku radnju iznos od po 12.000,00 kn, odnosno ukupno za te radnje iznos od 96.000,00 kn; za zastupanje na glavnoj raspravi održanoj 17. prosinca 2007., 6. svibnja 2008., 20. listopada 2008. i 29. rujna 2016. na kojima se raspravljalo samo o procesnim pitanjima prema Tbr.9/2. OT za svaku radnju iznos od 6.000,00 kn, odnosno ukupno iznos od 24.000,00 kn; za zastupanje na glavnoj raspravi od 3. prosinca 2007., 13. veljače 2008., 12. veljače 2013., 11. rujna 2014. koja je odgođena prije početka raspravljanja prema Tbr. 9./5. OT za svaku radnju iznos od po 500,00 kn, odnosno ukupno iznos od 2.000,00 kn; za sastavljanje obrazloženih podnesaka od 19. prosinca 2014., 14. ožujka 2016. i 22. srpnja 2016. za svaku radnju iznos od po 12.000,00 kn sukladno Tbr. 8./1. OT, odnosno ukupno iznos od 36.000,00 kn, te za sastavljanje žalbe od 4. prosinca 2009. protiv ranije ukinute presude i žalbe protiv ovdje pobijane presude sukladno Tbr. 10./1. OT za svaku radnju iznos od 15.000,00 kn, što sveukupno iznosi 188.000,00 kn sve uvećano za PDV u iznosu od 47.000,00 kn (Tbr. 42. OT) što sveukupno iznosi 235.000,00 kn.

29. Povrh navedenog, tužitelju pripada i pravo na naknadu troškova za sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn sukladno Tar. br. 1. st. 1. Tarife sudskih pristojbi, za presudu u iznosu od 5.000,00 kn sukladno Tar. br. 2. st. 1. Tarife sudskih pristojbi; za žalbu protiv ranije ukinute prvostupanjske presude i za žalbu protiv ovdje pobijane prvostupanjske presude za svaku radnju u iznosu od 6.250,00 kn sukladno

Tar. br. 3. st. 1. Tarife sudskih pristojbi, te za trošak vještačenja u iznosu od 12.000,00 kn, odnosno ukupno iznos od 34.500,00 kn.

30. Tužitelju nisu priznati troškovi za ročište za glavnu raspravu od 9. studenoga 2013. i 20. prosinca 2013., budući da iz spisa ne proizlazi da su tog dana održana ročišta za glavnu raspravu, kao niti trošak za sastavljanje podneska od 7. studenoga 2012. budući da takvog podneska nema u spisu, dok za podnesak od 13. ožujka 2008. prema sadržaju tog podneska ovaj sud ocjenjuje da ne predstavlja trošak potreban za vođenje parnice u smislu čl. 155. st. 1. ZPP-a.

31. Prema tome, tužitelju s osnove naknade svih parničnih troškova pripada iznos od 269.500,00 kn, dok je za više traženi iznos od 106.350,00 kn njegov zahtjev odbijen kao neosnovan.

32. Stoga je na temelju čl. 380. t. 3. ZPP-a preinačena odluka o parničnim troškovima u točki II. izreke rješenja i odlučeno kao u točki I. izreke ovog drugostupanjskog rješenja.

33. Odluka o troškovima revizijskog postupka temelji se na odredbi čl. 166. st. 1. ZPP-a i okolnosti da je Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 1164/2022 od 10. svibnja 2023. ostavljeno da se odluči o troškovima postupka u povodu revizije u konačnoj odluci. Tuženica Diana Lalić (ranije Škorput), je uspjela u revizijskom postupku pa osnovano od tužitelja potražuje troškove i to 2.389,01 EUR / 18.000,00 kn za sastav revizije po Tbr 10. t. 6. primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12; dalje: OT) koja je bila na snazi u vrijeme donošenja odluke o troškovima postupka (Tbr. 48. st. 3. navedene OT), 597,25 EUR / 4.500,00 kn za PDV (25) (Tbr. 42. OT) i sudsku pristojbu u iznosu od 1.327,23 EUR / 10.000,00 kn primjenom Tarife sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 26/03-pročišćeni tekst, 125/11 i 112/12) što ukupno iznosi 4.313,49 EUR / 32.500,00 kn, kako je odlučeno u točki II. izreke ovog drugostupanjskog rješenja.

Zagreb, 15. studenoga 2023.

Predsjednik vijeća
Jagoda Crnokrak

Broj zapisa: **9-3085e-ac835**

Kontrolni broj: **0cfda-91ff9-378b1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Jagoda Crnokrak, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.